

Στη φυλακή Τίργου Όκνα (π. Κωνσταντίνος Βοϊτσέσκου)

/ [Πεμπτουσία](#)

Η οδύνη, οσοδήποτε βαριά κι αν είναι, δεν έχει καμία άλλη έννοια εκτός από την κάθαρση της ψυχής που ποθεί την σωτηρία. (Βαλέριος Γκαφέγκου)

Η φυλακή της πόλης Τίργου Όκνα* ήταν μια όαση στην έρημο της οδύνης. Όχι ότι εκεί δεν υπήρχε οδύνη. Αντίθετα. Ο πόνος, η ασθένεια με όλη την δυσμορφία της, ο θάνατος βρίσκονταν εκεί στο σπίτι τους. Αν και ήταν σανατόριο, με λίγο πιο ανθρώπινες βιοτικές συνθήκες και μορφή, η φυλακή παρέμενε φυλακή. Αλλά εκεί θεωρώ ότι ξεχείλισε το έλεος του Θεού πάνω απ' όλη την οδύνη. Ο Σταυρός θεωρήθηκε θύρα του ουρανού.

Σ' αυτή την ατμόσφαιρα γεννήθηκε κάτι ανώτερο από μια κοινότητα: μια γνήσια πνευματική οικογένεια. Η δίψα για πολιτισμό και, ιδιαίτερα, η δίψα για τον Χριστό ήταν χαρακτηριστικές στη ζωή των φυλακισμένων που βρίσκονταν στην Τίργου Όκνα. Υπήρχαν νέοι που γνώριζαν απ' έξω όλη την Καινή Διαθήκη. Βεβαίως και προσευχές, ακαθίστους ύμνους και παρακλήσεις...

Εκεί εξασκήθηκε η καρδιακή προσευχή. Ο Βαλέριος Γκαφέγκου και ο Ιωάννης Ιανολίντε έφεραν την πνευματική εμπειρία της φυλακής Αιούντ, ενώ οι άνθρωποι που συνελήφθηκαν μετά το 1948 έφεραν την ησυχαστική εμπειρία του θεολογικού και πολιτιστικού ρεύματος της Φλεγομένης Βάτου από την Ιερά Μονή του Αγίου Ανθεμίου του Ιβηρίτου Βουκουρεστίου, όπου είχαν γνωρίσει τους μεγάλους Πνευματικούς Πατέρες: Βενεδίκτο, Σοφιανό, Δανιήλ κλπ. Με την ευλογία των ιερέων επικαλούμασταν εκεί μέρα-νύχτα το Όνομα της Δυνάμεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Και συνέβαιναν εκεί μυστικά γεγονότα, αληθινές μυστηριακές εμπειρίες.

Εδώ γεννήθηκαν και ποιήματα, βαθιές σκέψεις, γράφηκε μουσική, διαβάσαμε πολύ. Νιώσαμε και βιώσαμε στιγμές αγίας και γνήσιας χαράς.

Η ιατρική περίθαλψη διοργανώθηκε κάτω από την αγγελική και μητρική φροντίδα της κυρίας γιατρού Μαργαρέτας Δανιελέσκου, μαζί με τους φυλακισμένους μας γιατρούς. Ποιος δεν θυμάται την αφοσίωση και τα ξενύχτια των γιατρών Ιωάννη Γκιτσουλέσκου, Κωνσταντίνου Μπάνου, Νικολάου Φλοριτσέλ, Αριστίδη Λέφα και Μιχαήλ Λουντζεάνου; Ποιος μπορεί να ξεχάσει τους νέους, και αυτούς αρρώστους από φυματίωση, αλλά με λίγο περισσότερη δύναμη, οι οποίοι, με μια συγκινητική γενναιοδωρία, αλλά και φυσική και διακριτική, ήταν ταυτόχρονα νοσοκόμοι, υπηρέτες, καθαριστές, πλένοντας ρούχα και σεντόνια γεμάτα πύον, δουλεύοντας σαν για τον Χριστό μέρα και νύχτα, παραμένοντας σταν φύλακες στο προσκέφαλο των πιο βαριά ασθενών;

Έτσι έζησαν οι άνθρωποι στην φυλακή Τίργου Όκνα!

***Φυλακή-σανατόριο για τους πολιτικούς κρατουμένους, ιδιαίτερα για εκείνους που έπασχαν από φυματίωση.**

(από το βιβλίο «Ο Άγιος των φυλακών - Ο Βαλέριος Γκαφένκου» του π. Κωνσταντίνου Βοϊτσέσκου)